

Arrest

nr. 80 737 van 7 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat F. WILLEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 2 februari 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 22 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze

beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 11 april 2011 bij arrest nr. 59 478 eveneens beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker actualiseert zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op 27 juni 2011, op 6 september 2011 en op 10 oktober 2011.

Op 14 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 met actualisaties op 27.06.2011 en 06.09.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Hoewel betrokkene aanhaalt dat hij reeds in 2003 in België is aangekomen, is in zijn administratief dossier hiervan geen enkel bewijs terug te vinden. De voorgelegde documenten zijn allen van of 2009, 2010 of 2011. Daar de criteria minstens een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 vereisen, kan betrokkene geen aanspraak maken op bovengenoemde instructie.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Nederlands leert en spreekt en hiervan attesten voorlegt, diverse cursussen bij de VDAB gevolgd heeft, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en ter staving hiervan een arbeidscontract en loonfiches voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009.

Aangaande zijn wettelijke samenwoning met Mevr. B.L. (...) dienen wij op te merken dat deze op 16.09.2010 stopgezet werd.

Betrokkene diende op 02.02.2010 een asielaanvraag in, dewelke afgesloten werd op 13.04.2011 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk ongeveer een jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Op 17 oktober 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker verduidelijkt dat de beslissing een onjuiste motivering bevat en niet gesteund is op draagkrachtige motieven. Verzoeker vervolgt zijn middel als volgt:

“Doordat verweerster meent dat betrokkene expliciet heeft aangehaald dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,

En doordat verweerster zich bij de motivering van de wegeringsbeslissing enkel baseert op het vereiste van een ononderbroken verblijf van 5 jaar in hoofde van verzoeker, en zoals verwoord in de instructie van 19.07.2009

Terwijl verzoeker zich beroept op artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 in zijn totaliteit, en niet enkel op de in instructie die slechts een interpretatie vormt van de “buitengewone omstandigheden” zoals verwoord in artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980,

En terwijl zulks ook duidelijk blijkt uit het Attest van Inontvangstname (bijlage 3) zoals afgeleverd aan verzoeker dd. 08.02.2010, en waarvan de inhoud op geen enkele manier verwijst naar de Instructie dd. 19.07.2009,

En terwijl verweerster bovendien niet motiveert waarom er in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn zoals die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn vereist. En terwijl verweerster bovendien niet motiveert waarom er in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn zoals die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn vereist. (...)”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...).”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard.

Waar verzoeker het heeft over de buitengewone omstandigheden, stelt verwerende partij vast dat hij de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase met elkaar lijkt te verwarren daar de aanvraag wel degelijk ontvankelijk werd bevonden en de vraag naar de buitengewone omstandigheden zich niet stelt.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie te blijven toetsen. Verwerende partij heeft alle door verzoeker aangehaalde elementen, zoals weergegeven in zijn aanvraag en aanvulling alzo getoetst aan de criteria zoals voorzien in de instructie van 19 juli 2009.

Waar verzoeker in zijn aanvraag stelde in 2003 te zijn aangekomen in België, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiervan geen enkel bewijs naar voren brengt, zoals blijkt uit het administratieve dossier. Verder werd met verzoekers voorgelegde documenten, waaruit blijkt dat hij Nederlands leert, cursussen gevolgd heeft en reeds gewerkt heeft, tevens rekening mee gehouden, doch die elementen werden niet voldoende geacht om in aanmerking te komen voor regularisatie. Met betrekking tot de wettelijke samenwoning met mevrouw B.L. (...), werd in de bestreden beslissing opgemerkt dat die relatie op 16.09.2010 werd stopgezet.

Verwerende partij heeft de eert op te merken dan verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen en evenmin dat de beslissing genomen werd zonder rekening te houden met de door hem voorgebrachte elementen ter staving van zijn aanvraag.

Aangezien de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen, duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoeker derhalve in de mogelijkheid gesteld wordt zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden kan geen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden vastgesteld.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden.

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat verweerder de door hem aangehaalde argumenten enkel heeft onderzocht in het kader van een ononderbroken verblijf van vijf jaar zoals verwoord in de instructie van 19 juli 2009, terwijl hij zich heeft beroepen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in zijn totaliteit. Verzoeker voert hier dan ook eerder de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad stelt vast dat zowel de bestreden beslissing als de nota met opmerkingen van verweerder wijst op het feit dat verzoekers aanvraag werd ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat blijkt dat partijen het eens zijn over het feit dat verzoekers aanvraag werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij weliswaar het typeformulier van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bijvoegde doch geen van de voorziene criteria aankruiste. Verzoeker wees er evenwel op dat hij bij gebrek aan financiële middelen genoodzaakt is om de regularisatie in België aan te vragen. Tevens verwees hij naar het verblijf van zijn vaste partner, van Nederlandse nationaliteit, naar het feit dat hij, gelet op zijn Surinaamse nationaliteit, het Nederlands zeer goed machtig is, naar zijn werkbereidheid en naar het feit dat hij overleefde door “jobs” uit te voeren voor mensen thuis en dat hij graag een vaste baan wenst te hebben. Op 27 juni vulde verzoeker zijn aanvraag aan met bewijzen aangaande zijn kennis van de Nederlandse taal, met een overeenkomst voor een instap-opleiding, een bewijs dat hij een beroepsopleiding voltooide, loonfiches, een overeenkomst voor opleidingsstage en een overeenkomst voor een opleiding aan de VDAB. Op 6 september 2011 vulde verzoeker zijn aanvraag aan met een voltijdse arbeidsovereenkomst en op 10 oktober 2011 legde verzoeker nog loonfiches en een getuigschrift van een beroepsopleiding voor.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door verzoeker aangehaalde elementen het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Hoewel betrokkene aanhaalt dat hij reeds in 2003 in België is aangekomen, is in zijn administratief dossier hiervan geen enkel bewijs terug te vinden. De voorgelegde documenten zijn allen van of 2009, 2010 of 2011. Daar de criteria minstens een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 vereisen, kan betrokkene geen aanspraak maken op bovengenoemde instructie.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofdzaak ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: *“Daar de criteria minsten een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 vereisen kan betrokkene geen aanspraak maken op bovengenoemde instructie”*

Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen

voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur sedert een welbepaalde datum, zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld haalde verzoeker in zijn aanvraag ook aan dat hij goed geïntegreerd is, werkbereid, beroepsopleidingen volgde, een arbeidscontract heeft, een goede kennis van de Nederlandse taal heeft en al meer dan vijf jaar in België verblijft. Tevens wees verzoeker op zijn vaste relatie met een Nederlandse dame.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze aangehaalde elementen gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Nederlands leert en spreekt en hiervan attesten voorlegt, diverse cursussen bij de VDAB gevolgd heeft, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en ter staving hiervan een arbeidscontract en loonfiches voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009.

Aangaande zijn wettelijke samenwoning met Mevr. B.L. (...) dienen wij op te merken dat deze op 16.09.2010 stopgezet werd.

Betrokkene diende op 02.02.2010 een asielaanvraag in, dewelke afgesloten werd op 13.04.2011 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk ongeveer een jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt geantwoord met betrekking tot verzoekers relatie met een Nederlandse dame en op de gevoerde asielprocedure. Verzoeker betwist de motieven dienaangaande niet en toont dan ook niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Met betrekking tot de elementen van zijn integratie, van de bereidheid tot tewerkstelling en het beschikken over een arbeidscontract, de gevolgde beroepsopleidingen en zijn goede taalkennis wordt evenwel enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook in de nota met opmerkingen benadrukt verweerder dat alle door verzoeker aangehaalde elementen, zoals uiteengezet in zijn aanvraag en aanvullingen, getoetst te hebben aan de criteria zoals voorzien in de instructie van 19 juli 2009. Nergens toont verweerder aan dat hij de door verzoeker aangehaalde elementen ook onderzocht met name op grond van zijn ruime discretionaire bevoegdheid die hij heeft onder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is in de opgegeven mate gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige aangevoerde middelen in het verzoekschrift.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN